

Το Θαύμα της Αγίας Παρασκευής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)



Το πρώτο μισό του 15ου μ.Χ. αιώνα βρίσκει τον Ιωάννη Η' Παλαιολόγο Αυτοκράτορα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας της Ανατολής, της οποίας η εδαφική επικράτεια είχε περιοριστεί γύρω από την Κωνσταντινούπολη και το Μοριά. Η Θεσσαλονίκη είχε παραδοθεί στους Βενετούς το 1423 και καταλήφθηκε οριστικά το 1430 από τους Οθωμανούς, ενώ η Ανδριανούπολη είχε κυριευτεί το 1361 από το Σουλτάνο Μουράτ Α' και κατέστη πρώτη πρωτεύουσα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας επί ευρωπαϊκού εδάφους.

Η Αυτοκρατορία δεχόταν αδιάκοπα χτυπήματα από τους Οθωμανούς, τα οποία ξαναζωντάνεψαν στον αυτοκράτορα την απελπισμένη πεποίθηση ότι ο κίνδυνος δεν θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί χωρίς εξωτερική βοήθεια, η οποία θα μπορούσε να έρθει μόνο από τη Δύση. Έτσι λοιπόν ο Ιωάννης Η' ήρθε σε επαφή με τον Πάπα Μαρτίνο Ε' και τον διάδοχό του Ευγένιο Δ', ο οποίος συγκάλεσε σύνοδο που ξεκίνησε αρχικά στη Φερράρα το 1438 και τελείωσε το 1439 στη Φλωρεντία.

Η σύνοδος, ως απώτατο σκοπό σύγκλησης, είχε την ένωση των εκκλησιών Ανατολής και Δύσης, την οποία ο μεν αυτοκράτορας επιθυμούσε για λόγους ενίσχυσης και υπεράσπισης της αυτοκρατορίας, ο δε πάπας την προαγωγή και αναγνώριση του πρωτείου του παπικού θρόνου στην Ανατολή, καθώς την αποδοχή της διδασκαλίας του filioque στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Η ένωση των Εκκλησιών, εκτός από υποστηρικτές, βρήκε και πολέμιους όπως τους μητροπολίτες: Εφέσου Μάρκο τον Ευγενικό, Ηρακλείας Αντώνιο και Τραπεζούντος Δωρόθεο, έχοντας στο πλευρό τους μεγάλη μερίδα του λαού που δεν την αποδέχτηκε.

Έτσι λοιπόν η ένωση αυτή όχι μόνο δεν επέφερε τα αναμενόμενα αποτελέσματα αλλά αντίθετα δίχασε άρχοντες και λαό, σε ενωτικούς και ανθενωτικούς, παραλύοντας έτσι κάθε δυνατότητα αντίστασης. Βασικότερος εκφραστής της μερίδας των ανθενωτικών, δηλ. όσων δεν αποδέχτηκαν την ένωση των Εκκλησιών, ήταν άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, ο οποίος την χαρακτήριζε ως ψευδοένωση και φρονούσε ότι ο Όρος της συνόδου δεν θα είχε ισχύ, αλλά αντίθετα θα καταρριπτόταν λόγω του βλάσφημου χαρακτήρα προς τον τριαδικό Θεό. Επίσης χαρακτήριζε ως ένοχο όποιον μνημόνευε τον πάπα ως Ορθόδοξο αρχιερέα και ως παραβάτη της πίστεως κάθε είδους λατινόφρονα (P.G. 160,1097-1100).

Οι συνέπειες της αποστασίας και της παράβασης της πίστεως άρχισαν να εκδηλώνονται σιγά σιγά. Τρία χρόνια μετά την υπογραφή του Όρου της Συνόδου Φερράρας - Φλωρεντίας, συγκεκριμένα στις 14 Οκτωβρίου 1442, συνέβη το εξής γεγονός. Ένας ευσεβής ασκητής ιερομόναχος εν ονόματι Αμβρόσιος μετέβη στο ναό της Αγίας Παρασκευής στο Παλαιόκαστρο της Χίου για να τελέσει τον εσπερινό κατά το δειλινό της 13ης Οκτωβρίου. Ενώ προχωρούσε η ακολουθία του εσπερινού ξεκίνησε να βρέχει και όσο περνούσε η ώρα η βροχή δυνάμωνε.

Ο ιερομόναχος μη μπορώντας να βγει από το ναό για να πάει στο κελί του, εξήγησε το φαινόμενο ως ξέσπασμα της οργής του Κυρίου και ως απόφασή του να καταποντίσει το νησί. Έτσι έμεινε στην εκκλησία και κυριευμένος από φόβο άρχισε να προσεύχεται και να παρακαλεί το Θεό ώστε να μεταβάλλει την οργή Του σε έλεος προς το λαό. Δεν γνώριζε ωστόσο ότι η θάλασσα είχε βγει από τα όριά της και είχε ορμήσει προς την ξηρά για να κατακλύσει το νησί. Καθώς ο Αμβρόσιος προσευχόταν αποκοιμήθηκε σε ένα στασίδι του ναού. Τότε του αποκαλύφθηκε ένα όραμα· είδε να ανοίγει η στέγη του ναού και να ξεπροβάλλει μέσα από ένα φωτεινόμορφο σύννεφο η μορφή μιας σεμνής γυναίκας με τα χέρια της σε στάση δέησης και να προσεύχεται.

Τότε άκουσε τη φωνή της γυναίκας που του έλεγε: «μη φοβάσαι Αμβρόσιε, εγώ είμαι η Οσιομάρτυς Παρασκευή· η πατρίδα σου σώθηκε». Ακούγοντας αυτά ο Αμβρόσιος, πλήρης χαράς, ξεκίνησε να ψέλνει τον Όρθρο με ευλάβεια και ενώ ξημέρωνε ήρθαν οι κάτοικοι από τη χώρα και του ανήγγειλαν ότι η θάλασσα είχε βγει από τα όριά της και απείλησε το νησί με κατακλυσμό. Τότε ο ευσεβής Αμβρόσιος διηγήθηκε στους κατοίκους το όραμα της Αγίας Παρασκευής και τους κάλεσε να τελέσουν λιτανεία με την εικόνα της Αγίας για να εξιλεώσουν με αυτόν τον τρόπο την οργή του Θεού. Έτσι λοιπόν με τη λιτανεία που τέλεσαν οι κάτοικοι και τις πρεσβείες της Αγίας κόπασε η θάλασσα, επέστρεψε στα φυσικά της όρια, σταμάτησαν και τα άλλα καιρικά φαινόμενα και σώθηκε το νησί και ο λαός.

Το θαυμαστό αυτό γεγονός της διάσωσης της νήσου, με τη μεσιτεία της Αγίας Παρασκευής, εορτάζεται πανηγυρικά όχι μόνο στη Χίο, αλλά και στην περιοχή των Μεγάρων, στην Ιερά Μονή Αγίας Παρασκευής των Γερανείων (Μαζίου), όπου, από το εσπέρας της παραμονής της εορτής (13 Οκτωβρίου), τελείται πανηγυρική αγρυπνία, κατά το αγιορείτικο τυπικό, που διαρκεί μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες της κυριωνύμου ημέρας (14 Οκτωβρίου), υπενθυμίζοντας έτσι ότι η αναμενόμενη βοήθεια δεν έρχεται από τον ανθρώπινο παράγοντα αλλά από τον ίδιο τον Οικτίρμονα Θεό.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπιστολή κυροῦ Μάρκου τοῦ Ἐφέσου πρὸς τὸν κύριν Γεώργιον τὸν Σχολάριον, P.G. 160,1097-1100.

Καραγιαννόπουλου Ιωάννου, Το Βυζαντινό Κράτος, τέταρτη έκδοση, εκδ. ΒΑΝΙΑΣ, Θεσσαλονίκη 2001.

Μεταλληνού Δ. Γεωργίου, Τουρκοκρατία: Οι Έλληνες στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, εκδ. Ακρίτας, έκτη έκδοση, Αθήνα 2005.

Παπαρρηγόπουλου Κωνσταντίνου, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, έκδοση του National Geographic, τόμος 17.

Ρώμα Γ. Χρίστου, Παρασκευή η Ρωμαία και το Μοναστήρι της στα Γεράνεια, εκδ. Ευεργέτις, Δ' έκδοση, Μέγαρο 2010.

Φειδά Ι. Βλασίου, Βυζάντιο, Δ' έκδοση, Αθήνα 1997.

Φειδά Ι. Βλασίου, Εκκλησιαστική Ιστορία Β', Τρίτη έκδοση, Αθήναι 2002.

Άρθρο του

Θεοδώρου Ρόκα θεολόγου υπ. Μ.Δ.Ε. Ερμηνείας Παλαιάς Διαθήκης

Πηγές: : Megara.org - fdathanasiou.wordpress.com